

Agnes

Det är sista dagen på sommarlovet och Agnes sitter bredvid Sofi på en sten nere vid sjön.

Sofi har varit Agnes bästa sommarkompis sen de var små och den stora, släta stenen har varit deras särskilda sittplats lika länge. Det är alltid lika sorgligt när lovet tar slut, sommarstugorna ska låsas och Agnes och Sofi måste skiljas åt.

Just den här hösten känns extra jobbig, för Agnes familj ska flytta och hon måste börja i en ny skola. Hela sommaren har hon kämpat för att hålla tankarna borta och försöka låtsas som om hösten inte finns. Fast nu, när hon och Sofi ändå sitter här och är ledsna, berättar hon alltihop. Att pappa har fått ett nytt jobb och att alla deras saker redan är uppackade i den nya lägenheten när Agnes och pappa kommer dit i eftermiddag.

– Så imorgon börjar jag i klass 6C på en skola som heter Albackaskolan, säger Agnes med en suck.

Sofis ögon blir alldeles runda.

– Va? säger hon.

– Jag *vet*, stönar Agnes. Jag vill bara dö!

Sofi skrattar till, som om hon just fått världens bästa nyhet. Agnes stirrar på henne. Är hon inte klok?

– Det är ju *min* klass! säger Sofi och hennes ansikte strålar av glädje. Jag går i klass 6C på Albackaskolan!

Agnes fortsätter att stirra medan Sofis ord sakta tränger in i hjärnan. Kan det vara sant? Är det hemska som ska hända om bara ett par dagar inte alls hemska, egentligen?

– Driver du med mig? frågar hon.

Sofi skakar på huvudet så att den brunlockiga hästsvansen flyger från sida till sida.

– Nej, nej, såklart inte! Vår mentor sa att det skulle börja en ny tjej i klassen till hösten. Men jag visste ju inte att det var *du*!

Då måste Agnes kasta sig om halsen på Sofi och krama henne jättehårt. Det är ju helt otroligt! Agnes ska börja i sin bästa sommarkompis klass och plötsligt kommer de att kunna vara bästisar hela året runt!

Det plingar till i Sofis mobil och hon kastar en blick på skärmen.

– Jag måste hem och packa nu, säger hon och hasar ner från stenen. Men ... då ses vi ju imorgon! Så himla coolt!

Agnes hoppar också ner. De kramar varandra en gång till och Agnes stannar några sekunder och tittar efter Sofi, innan hon vänder och rusar längs stigen upp till stugan där pappa står och packar ner kläder i en stor bag.

– Det är Sofis klass! ropar Agnes samtidigt som hon snavar på trasmattan och är nära att trilla. Klassen som jag ska börja i är *Sofis* klass! Fattar du?

Pappa ler brett.

– Men det är ju toppen! säger han. Jag funderade faktiskt på om du och Sofi skulle hamna i samma skola. Så kul för dig! Känns det bättre nu då?

– Ja! strålar Agnes. Ja, ja, ja!

Plötsligt går det så lätt att packa ihop allting, bära väskorna till bilen och spänna fast sig i baksätet. Agnes öppnar mobilen och skickar en bild till Sofi. Svaret kommer efter bara några sekunder. Sofis familj har också åkt nu och Agnes och Sofi skriver med varandra hela vägen hem.

Hem. Som nu inte längre är det lilla gula huset i Suveryd utan istället en lägenhet i stan.

Medan pappa och Agnes var kvar i sommarstugan har pappas pojkvän Erik tagit emot flyttlasset, ställt allt på plats och hängt upp gardiner. Det är egentligen bara Agnes rum som inte är klart.

– Jag tänkte att det var bäst att låta dig bestämma hur du vill ha det, säger Erik.

Agnes nickar och ser sig omkring. Rummet är stort.

Mycket större än hennes gamla. Hon lägger ifrån sig rygg-säcken och sätter igång. Pappa och Erik hjälper henne med att slå in ett par tavelkrokar i cementväggen och att få upp de lila gardinerna hon valde ut innan de åkte till stugan, men annars gör hon allt själv. När det är läggdags känns rummet som hennes eget och kvällen, som hon trodde skulle bli livets värsta, är nu bara mysig och lagom pirrig. Hon tänker nästan inte alls på huset de har lämnat eller på Hanna och Lina som hon brukade vara med. Istället snurrar alla tankar kring det nya. De ovana ljuden nerifrån gatan, skolan hon ska börja i och klassen där hon redan har en bästis!

På morgonen står Agnes och tittar in i sin garderob. Minut efter minut går. Tänk om hennes kläder inte alls passar in i stan? Händerna blir kalla och fuktiga av nervositet och hon byter om så många gånger att hon knappt har tid att äta frukost. Till slut väljer hon de ljusa jeansen och ett lila linne med en tunn kofta över. Det kan väl i alla fall inte bli helt fel?

Agnes öppnar det lilla skrinet på sängbordet och plockar fram en halskedja med en skimrande akvamarin.

Hon fick smycket av Erik i julklapp och när hon sätter på sig det tycker hon genast att hon ser mindre barnslig ut. Hon tar en bild i spegeln och skickar den till Sofi.

Sofi svarar direkt.

Shit vad fin

Skolan ligger bara två kvarter bort. Agnes och Sofi möts vid hörnet mot Järnvägsgatan. Sofi har ett blått diadem i håret, vida byxor och en ljus tröja. Hon kramar Agnes, som om de inte setts på jättelänge.

– Jag kan knappt fatta det! säger hon.

Agnes ler. Inte hon heller.

– Hur är de? frågar hon.

– Vilka då?

– Våra klasskompisar, såklart!

Sofi ler stelt och rycker på axlarna.

– En del av dem är lite jobbiga, säger hon. Du kanske inte ska säga det där om ... ja, du vet.

– Vad? undrar Agnes.

– Ja men, alltså, att du har två pappor, menar jag.

Agnes ser oroligt på Sofi. Pappa och Erik var aldrig något problem i Agnes gamla klass. Men där hade ju alla känt varandra sen de gick på dagis. Här är det ju nytt. Tänk om det inte finns en enda regnbågsfamilj i hela Sofis skola! Om Agnes familj bara är konstig och ... *fel*.

– Okej, mumlar hon.

Skolan är ett stort, gult stenhus med en bred trappa mitt på långsidan. Bakom och vid sidorna av huvudbyggnaden finns flera envåningshus som också hör till.

Det vimlar av elever i olika åldrar. Agnes hjärta slår så hårt att det blir svårt att få ner luft i lungorna. Vilken tur att hon har Sofi! Tänk om hon skulle ha behövt gå in här ensam!

– Förra året gick vi där borta, säger Sofi och pekar in i den första korridoren de passerar. Men sexornas klassrum är en trappa upp. Kom!

Trappstegen är nedslitna på mitten efter tusentals fötter, det finns målningar på väggarna och allt ser liksom högtidligt ut. Agnes gamla skola var inte alls så här fin.

De kommer in i en korridor med höga fönster och flera dörrar. På den tredje dörren hänger en skylt med texten "6C". Utanför står massor av folk. Agnes visste redan att den här klassen skulle vara mycket större än hennes gamla, men hon blir ändå alldeles yr av att se dem. Alla pratar och någon skrattar högt. Sofi krokas sin arm i Agnes.

– Kom, säger hon och drar henne med sig mot klungan av elever. Det här är Nour och Fatima, de är bästisar. Här är Elise, Vera, Louise och Maryam och där borta vid väggen står Noah och Shamun, de är också bästisar, och det där är Amit, Liam och Oliver och hon med det ljusa håret heter Sanna, hon har typ alla rätt på alla prov, och ...

Agnes försöker komma ihåg alla namn, men efter bara några sekunder börjar de snurra runt i huvudet. Samtidigt dämpas sorlet allt mer och blickarna vänds mot henne och Sofi. Agnes förstår inte riktigt vad blickarna betyder. En del kanske är lite nyfikna, men ingen ser direkt glad ut. De flesta ser snarare ut som om de just upptäckt en stor smutsfläck på korridorväggen. Men Sofi ler med hela ansiktet.

– Det här är Agnes, säger hon med hög röst. Det är hon som är den nya tjejen och vi har redan varit kompisar i evigheter!

En lång flicka med alldeles rakt hår och tunna, svarta linjer kring ögonen tittar från Sofi till Agnes och sen tillbaka till Sofi igen.

– Så kul för dig då, säger hon med ett konstigt tonfall.

– Fast inte lika kul för nya tjejen, kanske, säger en brunnett vid den långas sida och någon fnissar.

– Kom, säger Sofi och drar i Agnes arm. Bry dig inte om Vera och Louise. De är alltid sådär.

Agnes följer med henne, men obehaget liksom skrapar inuti. Som när man har fått ett par nya skor och märker att man håller på att få skoskav av dem. Sofi stannar mitt emot en rad toadörrar, lägger ifrån sig sin väska och lutar axeln mot väggen.

Agnes ställer sig bredvid. Utanför klassrummet har sorlet tilltagit igen och Agnes tittar bort mot klungan.

– Varför står vi här? frågar hon.

Sofi kisar lite mot henne, som om Agnes plötsligt stod i motljus.

– Det är väl skönt att det är bara du och jag? säger hon.

– Visst, men ... vem brukar du vara med då? frågar Agnes.

– Det är lite olika, säger Sofi och rycker på axlarna. Ingen särskild. Som jag sa, så är de lite jobbiga. Du får se upp. Hittar de något att reta dig för så gör de det. Och de slutar aldrig!

Mentorn heter Johanna och har vågigt, sandfärgat hår och gröna glasögonbågar. Hon hälsar Agnes välkommen och presenterar henne för klassen en gång till.

– Nu får ni alla hjälpas åt att se till att Agnes känner sig hemma bland oss, säger hon. Är det någon som kan ta lite särskilt ansvar idag och visa Agnes var allt finns?

– Jag gör det! säger Sofi snabbt. Vi är redan kompisar! Johanna lyser upp som om hon just fått världens finaste present.

– Men vad *bra*, Sofi! säger hon. Toppen!

Någon mumlar något och ett par andra fnissar. Agnes

sätter sig i den tomma bänken bredvid Sofi och Sofi ler mot henne. Hon har smilgropar och Agnes har alltid blivit glad och varm av det där leendet. Fast just nu är det svårt att ens le tillbaka.

På första rasten går Sofi på toa. Hon har knappt hunnit låsa dörren om sig innan några av de nya klasskompisarna kommer fram till Agnes. En av dem är Vera med det spikraka håret och bredvid henne står den korta, brunhåriga tjejen som heter Louise.

– Du verkar helt okej, säger Vera. Men du kan inte hänga med *henne*, det fattar du, va?

Agnes ser sig omkring. Fler i klassen närmar sig nu. Nyfiket, verkar det som.

– Alltså, mumlar Agnes, jag ...

– Skulle du gå ombord på Titanic? avbryter Vera.

– Va?

Louise skrattar.

– Hon menar att Sofi är som Titanic, säger hon. Hon kommer att dra med dig ner till botten. *Ingen* är med Sofi. Hon duschar inte ens. Känner du inte hur hon luktar? Är ni verkligen bästisar?

Agnes rycker på axlarna.

– Våra föräldrar har sommarstugor nära varandra så vi brukar ... Alltså, vi är sommarkompisar.

– Ja, *här* kan du i alla fall inte vara med henne, säger Vera bestämt, för då är du körd från början! Vet du var kaféet är? Sexorna får gå på högstadiets kafé. Vi ska dit nu. Hänger du med?

Agnes kastar en osäker blick mot den låsta toadörren. Hon kan ju ändå inte vara bara med Sofi precis hela tiden. Hon måste ju lära känna de andra också. Tungan är sträv i munnen. Som när hon råkade få sand på isglassen i somras. Men hon ska ju gå i den här klassen nu och om det blir bra eller dåligt hänger ju delvis på henne själv.

– Okej, säger hon. Jag kan följa med och kolla.

– Bra, säger Vera. Och schysst av oss att komma och rädda dig, va? Snyggt smycke, förresten. Var har du köpt det?

Agnes snuddar med fingertopparna vid den släta akvamarinerna och hon ser Eriks glada ögon framför sig.

– Jag har fått det, säger hon. Av ... en släkting.

– Sjukt snyggt, säger Louise.

Agnes har inga pengar med sig, men Vera bjuder på en chokladboll och en Festis. Många från klassen tränger ihop sig vid deras bord och frågar Agnes om allt möjligt. Vad hon gillar för musik, vilken mat hon helst äter, om hon har några husdjur, hur hennes förra klass var och en massa annat. Ingen retas för någonting.

Plötsligt är det en av tjejerna som frågar något om Agnes mamma och då svarar hon utan att tänka efter:

– Jag känner henne inte. Eller jag menar, jag har ju träffat henne, såklart, men det var hela tiden meningen att jag skulle bo med min pappa och hans kille.

Det blir knäpptyst kring bordet i flera sekunder och Agnes känner hur hon blir varm om kinderna. Säkert knallröd. Sofi hade ju varnat henne!

– Okej, så din pappa är bög? frågar en kille som har bruna ögon och mörklockigt hår.

Agnes försöker dra in luft. Det känns som om någon håller hela bröstkorgen i ett hårt grepp. Men nu är det ju gjort. Det skulle ändå ha kommit fram så småningom.

– Ja, säger hon.

Bredvid den mörkhåriga killen sitter en kortklippt tjej i pösig tröja och cargobyxor. Hon lutar sig fram och slår en lätt trumvirvel med händerna mot bordsskivan.

– Coolt, säger hon. Jag önskar *jag* hade två pappor. Min mamma är helt sjuk i huvudet!

Vera skrattar och Louise gör en high five mot Agnes.

Agnes andas ut. Sofi hade helt fel om dem! De är ju jättesnälla!

Det är supernära att de kommer för sent till lektionen. Johanna står i dörren och väntar när de kommer skyndande i en stor klunga genom korridoren.

Sofi sitter redan i sin bänk och hon lyfter huvudet och tittar på Agnes med en blick som svider och bränner i hela kroppen.

– Du får plats här mellan oss, om du vill! ropar Vera från bänkpåret hon delar med Louise.

Agnes stannar osäkert och tittar från Sofi bort till Vera. Men då känner hon Johannas varma hand på sin axel.

– Det är bättre du sitter här, där det faktiskt finns en bänk ledig, säger Johanna bestämt och gör en gest mot stolen bredvid Sofi.

På sätt och vis är det skönt att slippa välja. Samtidigt känns det som om hon sätter sig bredvid en igelkott. Som om Sofi har hundratals taggar som spretar åt alla håll.

Johanna säger att de ska få böcker och skrivböcker. Bänkrad för bänkrad får de komma fram till hennes bord för att hämta allt. De som vill kan även ta pennor och sudd. Agnes ser hur Vera, Louise och några till håller för näsan när de passerar Sofis bänk. Sofi stirrar ner i sitt penn-

fack där hon redan har allt man kan behöva. Linjal, färgpennor, stiftpenna, extra stift, flera sudd och en röd pennvässare.

Agnes önskar att hon hade haft en slurk kvar av den där Festisen. Munnen är alldeles torr och allt känns orättvist. Sofi kan väl inte bestämma vem Agnes ska vara med? Hon kan ju inte sitta där och sura för att Agnes pratar lite med några andra? Det är ju inte som att Sofi äger Agnes! Vill hon verkligen att Agnes också ska bli mobbad? Vad är det för sorts kompis, i så fall?

Inte förrän lektionen är nästan slut och alla har börjat plocka ihop, vänder Sofi blicken mot henne igen. Nu är den inte längre lika stickig. Bara ledsen. Agnes biter sig i kinden. Vad är hon själv för sorts kompis nu?

– Så ... ska du gå och äta med Vera och Louise, eller? frågar Sofi.

Agnes rycker på axlarna. Sofis ögon gör ont och Agnes tittar på den röda pennvässaren istället. Samtidigt kommer det upp en bild i huvudet. En bild av sommarsol, vattenglitter och Sofi som skrattar så hon får en kallsup när Agnes försöker låta som en säl. Somrarna med Sofi. Agnes brukade längta till dem så att det gjorde ont i magen ibland. Hon lyfter blicken från pennfacket.

– Vi kan väl gå, säger hon. Du och jag. Om du vill.

Sofi tittar länge på henne och blinkar några gånger. Hon tänker väl inte börja lipa nu och göra allt ännu värre?

– Du har alltid varit min bästa kompis, säger hon. Alltid! Ända sen vi var typ fem år.

– Bästa kompis eller *enda* kompis? frågar Agnes.

Sofi svarar inte.

– Du kunde ha sagt något, säger Agnes då. Alla somrar som vi har ... Du har haft tusen chanser men du sa aldrig någonting. Inte ens när du visste att jag skulle börja i klassen!

Sofi viker ihop sitt pennskrin och drar hårdhänt igen dragkedjan.

– Vad skulle jag säga, menar du? frågar hon. Att jag tydligen har pest och stinker och att alla hatar mig? Skulle jag ha sagt det? Jag trodde ... Jag trodde du var bättre än dem. Annorlunda. Men jag hade kanske fel!

Agnes stoppar ner sina nya böcker i skolväskan. Då känner hon en liten knuff på överarmen. Det är Louise.

– Kommer du? frågar hon. Det är tacos idag! Eller vill du hellre ut och åka båt?

Titanic.

Agnes försöker svälja ner den skrapiga känslan men det går inte. Hur hon än gör så blir det fel.

– Jag ... ska gå och äta med Sofi, säger hon till slut.

Louise lyfter lätt på ögonbrynen.

– Okej, säger hon. Skyll dig själv.

Sedan vänder hon och följer efter Vera som redan är på väg ut ur klassrummet.

Agnes rör vid sitt smycke. Erik skulle tycka att hon gjorde rätt. Pappa kanske skulle tycka tvärtom. Vad hon själv tycker vet hon inte ens än. Hon reser sig, tar sin väska och ser på Sofi.

– Är du klar? frågar hon. ●